

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

10. LEDNA 2016

Z obsahu:

**Milosrdná láska
je nepřekvapivější
vlastností Boha**

Homilie

Svatého otce Františka

12. prosince 2015

- strana 2 -

**„On pro nás lidi a pro naši
spásu sestoupil z nebe“**

P. M. Piotrowski TChr

- strana 4 -

Nové stvoření

P. Silvestr M. Braito OP

- strana 7 -

**Suma o darech
svatého Josefa (10)**

Isidoro Isolani OP

- strana 8 -

**Svatý Hilarius z Poitiers -
učitel církve,**

obhájce svaté víry

Dr. Johannes Gamperl

- strana 10 -

**Z drogového pekla
ke svobodě**

Juanovo svědectví

o vlastním obrácení

- strana 11 -

**Vědci proti genderové
ideologii**

- strana 15 -

Bartolomé Esteban Murillo (1617-1682): Křest Páně

Milosrdná láska je nejpřekvapivější vlastností Boha

Homilie Svatého otce Františka při mši svaté v den památky Panny Marie Guadalupské
12. prosince 2015 v bazilice sv. Petra v Římě

„Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe... bude nad tebou plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá.“ (Sof 3,17) Tato slova proroka Sofoniáše, určená Izraeli, mohou být adresována také naší Matce, Panně Marii, církvi a každému z nás, naší duši, kterou Bůh miluje milosrdnou láskou. Ano, Bůh nás má tolik rád, že plesá a raduje se s námi. Miluje nás nezištně, bezmezně a aniž by čekal něco na oplátku. Jemu se nelíbí pelagianismus. Tato milosrdná láska je nejpřekvapivějším atributem Boha, syntézou obsahující poselství evangelia, víru církve.

Slovo „milosrdenství“ – *misericordia* – se skládá ze dvou slov: bída (*miseria*) a srdce (*cor*). Srdce označuje schopnost milovat; milosrdenství je láska objímající lidskou bídu. Láska, která „vnímá“ naši nouzi jako svoji, s cílem osvobodit nás od ní. „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozného Syna, abychom měli život skrze něho.“ (1 Jan 4,9) „Slovo se stalo tělem“ – Bohu se nelíbí ani gnosticismus – s úmyslem sdílet všechny naše křehkosti. S úmyslem zakoušet naše lidství, až do té míry, že na sebe křížem bere veškerou bolest lidské existence. Taková je hloubka jeho souci-

tu a jeho milosrdenství: splynutí za účelem doprovázet raněné lidství a pečovat o ně. Žádný hřích nemůže smazat jeho milosrdnou blízkost, ani mu zabránit, aby udělil milost obrácení, jestliže jej prosíme. Hřích dokonce umožňuje, aby ještě mocněji zazářila láska Boha Otce, jenž obětoval svého Syna, aby vykoupil otroka. Toto Boží milosrdenství nás dosahuje darem Duchu Svatého, který ve křtu umožňuje, tvoří a sytí nový život svých učedníků. Jakkoli mohou být hříchy světa veliké a těžké, Duch, který obnovuje tvář země, umožňuje zázrak lidštějšího života,

Dokončení na str. 6

Milí dlouholetí čtenáři Světla i Vy noví! Na začátku občanského roku bývá zvykem prosit v modlitbě o Boží požehnání do následujících 365 dní, letos dokonce 366 dní. A tak začneme i my modlitbou – na přímlovu Panny Marie – s prosbou za obrácení světa k Bohu Trojjedinému a zjevenému v Ježíši Kristu; za církev, za Svatého otce, za naše biskupy, kněze, zasvěcené osoby; za naše rodiny; za ty, kdo potřebují obrácení... a také za redakci Světla. Věřte, že sílu Vašich modliteb denně pocítujeme a bez nich by naše úsilí bylo marné.

První letošní číslo Světla vychází tak trochu příhodně na neděli Křtu Páně. Máme-li před očima Ježíšův křest a jeho následnou tříletou misi, dříve či později nám musí být zřejmá slova proroka Izaiáše: „Na jeho nauku čekají daleké kraje.“ (Iz 42,4) To je přece jasně vytyčený úkol pro každého pokřtěného v každé době! Ovšem předpokládá to rovněž dobrou znalost Kristovy nauky. K tomu nám nejlépe poslouží četba Pisma svatého, církevních Otců, učitelů církve – a s tím spojené rozjímání a modlitba k Duchu Svatému s prosbou o pravé poznání. Pak se z nás mohou stát praví obhájci svaté víry, jakým například byl i sv. Hilarius z Poitiers. (str. 10)

Editorial

Abychom byli pevnými a věrohodnými Ježíšovými svědky, potřebujeme milost Boží, milost posvěcující. O tu člověk přichází hříchem, dědičným počínaje. (str. 4–8) Svátost křtu pak smývá vinu hříchu a znovu pozvedá naši padlou lidskou přirozenost k účasti na vnitřním životě samého Boha. Jen v takovém stavu jsme schopni být pravdivými svědky živého Boha v nás. A ještě něco: Bůh nám sice dává svoji milost zcela zdarma. Ale aby mohla naplno působit, předpokládá to uznání vlastní hříšnosti a slabosti a také potřeby Božího milosrdenství. Musíme si dávat dobrý pozor, abychom se nenechali svěst a nepřijímali Boží milost jako něco samozřejmého, bez podmínky našeho obrácení a lítosti nad spáchaným hříchem, bez pokory a vděčnosti. Vždyť co by nám prospělo, kdybychom zůstali ve svých hříších, ve svém smýšlení stále stejně (nebo ještě dále) vzdáleni od Boha? Byla by to člověkem promarněná Boží milost...

Jak je těžké udržet si Boží milost, dokládá i životní příběh Juana. (str. 11–13) A přece: Bůh stále znovu a znovu nabízí... Člověk však musí vyvinout aspoň tu základní snahu – přijmout Boží zásah do svého života, i kdyby všechny lidské

jistoty padly; přijmout tu skutečnost, že jedinou konečnou jistotou je Bůh sám.

Ještě jedna myšlenka je pro náš život zvláště důležitá – jak říká P. Silvestr M. Braitto OP (str. 7–8): „Pravý křesťanský život se nemůže nikdy zastavit a spojit s tím, k čemu se již dostal, co již z Boha má.“ Protože kde je milost posvěcující, kde je opravdová láska k Bohu, tam narůstají katolíkovu křídla a jeho srdce ho nutí k tomu, aby zamířil až k nejvyšším vrcholům mystiky. A to i v době, o níž se často říká, že v ní mystika nemá místo. To je omyl, který je zcela nepochybně zdrojem ztráty křesťanské identity, jež se pak projevuje i na situaci ve světě.

A proto: Modleme se. Ztíšme se, jak jen to trochu půjde, adorujme, rozjímajme o Bohu, o Ježíši... Nebojme se mystických výšin! Jsou-li prožívány v pravdivém poznání Trojjediného Boha, jsou zdrojem pravé radosti a naděje i ve světě, který je od Boha často tak vzdálen. Mají-li být katolíci naději pro tento svět, pak musí čerpat svoji naději z jiného světa: ze světa Boha Otce, v němž se svým Synem Ježíšem Kristem v jednotě s Duchem Svatým žije a kraluje a jež jsme kvůli dědičnému hříchu ztratili, ale k němuž skrze náš život zde na zemi zase směřujeme. Panna Maria nechť je nám v tom Pomocnicí a Přímlovkyní!

Daniel Dehner

Jednou z osvědčených cest, kterou Bůh uděluje svému vyvolenému lidu velkou milost, jsou jeho poslové, které posílá na vybraná místa, aby srdce lidí připravili na přijetí jeho velkých dobrodiní. Tak je tomu dodnes. Všichni jeho proroci v minulosti i v přítomnosti tlumočí stále znovu stejnou spásou Boží výzvu: *Obráťte se, neboť se přiblížilo Boží království.*⁽¹⁾

Dnes máš příležitost setkat se s největším z nich. Musíš však odložit své pohodlí a pospíšet na Bohem požehnané místo na břehu Jordánu, kde se nebe přiblížilo k zemi na dosah. Jak vidíš, nejsi zdaleka první. Už bys ani nespočítal, kolik lidí sem svedl prorokův hlas.

Na všech příchozích, kterých se skrze jeho hlas i zjev dotkla Boží milost, můžeš vidět zvláštní vzrušení. *Jsou plní očekávání.* Poddej se této všeobecné náladě. Je to zřejmé znamení, že se chystají velké věci. Odlož svou rezervovanost i vlažnou lhostejnost. Kdo chce zachytit příchod Božího království, musí vyjít ze své sebejistoty a otevřít se novému světlu.

Mezi těmi, kteří dnes přicházejí za Janem, je sám Ježíš. Pokud si myslíš, že ho najdeš podle toho, že budí pozornost a vzniká kolem něho zvláštní rozruch, jsi na omylu. Až ti ho Duch Svatý ukáže, zjistíš, že Boží Syn a Syn člověka se ničím neliší od ostatních kajcníků. Vidíš tu snad někoho, kdo dává najevo, že je něčím více než všichni ti hříšníci kolem? Ježíš je jediný z přítomných, který by mohl oprávněně tvrdit, že žádného proroka ani žádné pokání nepotřebuje, a přece s úctou a poslušností přijímá rád, který kolem Jana panuje, a podrobuje se i jeho výzvám. Poděkuj mu za tento jeho příklad a vynasnaž se jednat vždy podle tohoto božského vzoru.

Chceš-li mít opravdový užitek z darů prorockých poselství, nesmí tě k nim přivádět pouhá zvědavost a zájem o senzacce. To rozhodující se má odehrát nikoliv někde kolem tebe, ale přímo v tobě. Očekávání, kterému se otevíráš, je ve skutečnosti znamením Božího očekávání. To sám Bůh čeká na tvé obrácení. Proto je tak nezbytné, abys vstoupil pokorně do řeky pokání. Ani Maria, velká prorokyně posledních časů, nic tak nezdurazňuje jako potřebu pokání a obrácení.

Co to však znamená, obrátit se? Znamená to odhodlat se odvážně k úplné

Škola pokory

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešního svátku

Nalezl jsem v tobě zalíbení.

a bezvýhradné uzdravující změně: máš vrátit všechny hodnoty na jejich správné místo. Jestliže to dosud bylo tvé tělo, které ovládalo tvou duši, je třeba nyní navrátit vládu tam, kam patří. Právě k tomu je tak nutné pokání a sebezapření. Tvoji nenasytnou *žádostivost očí* má konečně vystřídat soustředěnost a usebranost, *žádostivost těla* sebekázeň, čistota a skromnost, *pýchu života* pokora a ochota k laskavé služebnosti⁽²⁾. Neschází ti právě odvaha k pokoře? Uvědom si, že je to právě pokora, co svedlo k sobě Ježíše a Jana. Sám Ježíš o něm prohlásil, že *nikdo větší se z ženy nenarodil*⁽³⁾. Ale Jan se necítí hoden *rozvázat mu řemínek u opánků*. Ano, slyšíš dobře, necítí se hoden ani k úkonu, který mají vykonávat otroci. Čeho si troufáš dotýkat se ty, jestliže Jan se necítí hoden ani dotknout se jeho obuvi?

A právě tento Ježíš, kterého ti Jan představuje jako *silnějšího a většího*, než je sám, sklání se pokorně před Křtitelem, vstupuje do řeky a přijímá křest pokání. Kdo je silnější a větší než On, aby nepotřeboval pokoru? Kdo je spravedlivější, aby nepotřeboval pokání? Právě svou poslušností, svým nejhlubším pokořením, svou skromností, že nechtěl ani v nejmenším vynikat nad ostatní, ale *modlil se* za ně jako jeden z nich, uchvátil Boží Syn tak nesmírně svého nebeského Otce, že mu veřejně a viditelně vyznává svou lásku: *Ty jsi můj milovaný syn, v tobě jsem našel zalíbení.*

Pokořit se znamená udělat místo Nejvyššímu, aby i u tebe našel to, v čem má zalíbení, aby On sám zjevil pravdu o tvé velikosti. Nic z toho, co v tobě znamená skutečnou hodnotu před Bohem, nebude ztraceno a zjeví se v pravý čas. Naše velikost je v tom, že Bůh by mohl v nás najít své zalíbení. Pokora je klíč pravdy, který *otevřít nebe* a vábí Ducha Svatého, aby sestoupil na pravé Boží cítele, kteří následují Ježíše. *Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo jedná správně.*

Sestup do Jordánu a dej se *pokřtít Duchem Svatým a ohněm*. Přišel čas tvé

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 40,1-5.9-11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná: Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, břeží ovce šetrně vede.

2. čtení – Tit 2,11-14; 3,4-7

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků. Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne (snad proto), že my jsme vykonali

Dokončení na str. 9

ho obrácení. Nečeká na ně jen tvůj Bůh. *Pán tě volá s láskou, bere tě za ruku*, abys byl spolu s jeho Synem *prostředníkem jeho lásky*, pomáhal mu *otevřít oči slepým, vyvádět ze žaláře ty, kteří bydlí v temnotě.*

Můj Pane a můj Bože, děkuji ti a přijímám tvé pozvání, *ačkoliv nejsem hoden.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 3,2; ⁽²⁾ srov. 1 Jan 2,16; ⁽³⁾ Lk 7,28

„On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe“

Pán Bůh je jeden. Zjevil se nám jako dokonalá jednota tří božských Osob: Otce, Syna a Ducha Svatého. Víme také, že Boží Syn, druhá Osoba Nejsvětější Trojice, „pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“ Nabízíme zamyšlení o těchto pravdách víry na rozhraní vánoční doby a liturgického mezidobí.

Tajemství Božího narození se týká přímo každého z nás. Ježíš Kristus „vyšel od Boha“ (Jan 13,3), „sestoupil z nebe“ (Jan 3,13; 6,33), „přišel v těle“ (1 Jan 4,2), narodil se v Betlémě za časů panování Heroda Velikého a císaře Augusta I. Je božskou Osobou Slova, která se stala pravdivým člověkem, aby nás spasil, osvobodil ze strašného satanova otroctví, hříchu a smrti, „abychom byli přijati za syny“ (Gal 4,5), aby dovedl každého člověka k plnosti štěstí, k podílu na své božské přirozenosti (srov. 2 Petr 1,4).

Pravdivý Bůh a pravdivý člověk

Když přišel na svět v lidském těle, Boží Syn se stává „obrazem neviditelného Boha“ (Kol 1,15), „třpytem jeho slávy, zobrazením jeho podstaty“ (Žid 1,3). Stává se nejplnějším, dokonalým zjevením Boha Otce. Ježíšova lidská přirozenost byla přijata skrze božskou Osobu Syna Božího. Ježíš Kristus není lidskou osobou, ale božskou Osobou Slova, je ale skutečným člověkem, má pravdivou božskou přirozenost – a tedy tělo i duši, lidský rozum a vůli. „V ní vše, čím je, a vše, co koná, pochází »od jednoho z Trojice«. Boží Syn tedy sdílí svému lidství svůj vlastní osobní způsob existence v Trojici. Tím Kristus jak ve své duši, tak i ve svém těle vyjadřuje lidským způsobem božské jednání Trojice. (srov. Jan 14,9-10)“ (KKC 470)

Když se stal skutečným člověkem, „... Boží Syn lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval. Narozen z Panny Marie, stal se opravdu jedním z nás, ve všem nám podobný kromě hříchu.“ (*Gaudium et spes*, 22) Na sněmu v Chalcedonu v roce 451 byla definována zjevená pravda víry o tajemství Vtělení: „Jeden a týž Kristus Pán, jednorozený Syn, má být uznán ve dvou přirozenostech (božské a lidské) bez splývání, bez záměny, rozdělení a odloučení. Nikdy nebyl odstraněn rozdíl přirozenosti skrze jejich sjednocení, ale vlastnosti každé z nich

jsou zachovány a sjednoceny v jedné osobě a v jedné hypostazi.“ (DS 301-302) V tajemství Vtělení skrze své člověčenství se neviditelný Bůh stal viditelným lidským očím. Hledíme-li na lidskou tvář Ježíše, vidíme tvář Boha. Pán Ježíš nám zanechal zobrazení svého umučeného těla a tváře na Turínském plátně a na roušce z Manoppella ve chvíli zmrtyvýchvstání. Ježíš říká: „Kdo mě vidí, vidí toho, jenž mě poslal.“ (Jan 12,45)

„Individuální rysy Kristova těla jsou výrazem božské osoby Božího Syna. On totiž rysy svého lidského těla přijal za své do té míry, že jejich vyobrazení na posvátném obraze může být uctíváno, neboť věřící, který uctívá Kristův obraz, »uctívá v něm osobu, jež je na něm znázorněna.«“ (KKC 477) Pro každého člověka musí být nejvyšším úkolem, cílem a životní hodnotou poznání Krista a sjednocení se s ním v lásce. Tak, jak píše svatý Pavel, je třeba souhlasit s tím, že všechno ztratíme, jenom abychom získali Krista a našli se v něm: „Mám poznat jeho spolu s mocí jeho vzkříšení a se společenstvím v jeho utrpení, připodobnit se mu ve smrti, abych pak pokud možno dosáhl vzkříšení z mrtvých.“ (Flp 3,10-11)

Stvořitelova odpověď na drama prvotního hříchu

Pán Bůh se stal skutečným člověkem, aby každého člověka spasil a naplnil dílo stvoření. Tajemství Vtělení je odpovědí Boha na drama prvotního hříchu. Když Bůh učinil člověka, stvořil ho jako muže a ženu, ke svému obrazu a podobě, to znamená, že ho obdaril rozumem, svobodnou vůlí a schopností lásky. První lidé, Adam a Eva, obdarováni nesobec-kou Boží láskou, prožívají stav prvotního štěstí. Pramenem jejich štěstí je přátelství a harmonie s Bohem, vnitřní rovnováha, žádná vyhlídka na nějaké utrpení, starosti a smrt. Před prvotním hříchem byl člověk čistý, věděl, že ke štěstí potřebuje jenom Boha, byl v láskyplném vztahu s Bohem, osvobozen od tělesné žádosti, žádostivosti očí a pýchy (srov. 1 Jan 2,16). Zákazem požívání „ovoce ze stromu poznání dobra a zla“ říkal Pán Bůh, co je pro člověka dobré a co zlé: že největším neštěstím je hřích (nevíra a neposlušnost vůči Bohu), jehož symbolem je požívání ovoce ze „stromu poznání dobra a zla“.

Pokoušení spáchat první hřích přichází k člověku zvenčí, od bytosti čistě duchových, neviditelných. Pokušitelem je zlý duch, „dábel nebo satan, jak mu říkájí, svůdce celého světa“ (Zj 12,9), jehož Kristus nazývá „otcem lži“ (Jan 8,44). Ve svém pokušení satan zpochybňuje to, co říká Bůh o hříchu, falšuje pravdu o Bohu a podsouvá, že hřích dá člověku plnost štěstí: „To vůbec ne! Nezemřete! Ovšem Bůh ví, že v den, kdy z něho pojíte, se vám otevřou oči a budete jako bohové, kteří znají dobro a zlo.“ (Gn 3,4-5) „Otec lži“ ukazuje člověku perspektivu dosažení věčného štěstí navzdory Bohu a mimo Boha. Ta lákavá perspektiva je největší podvod. Člověk je stvoření zcela závislé na Bohu a nemůže se nikdy stát všemohoucím, čili „jako Bůh“ znát dobro a zlo. Pouze Bůh je odvěkým Zákonodárcem, zdrojem veškerého bytí, a jako absolutní Pravda a Dobro neomylně ukazuje,

► co je pro člověka dobro a co zlo. Podstatou prvotního hříchu byla skutečnost, že Adam a Eva uvěřili satanovi, přestali věřit Bohu a potvrdili to konkrétním činem vyjadřujícím neposlušnost vůči němu.

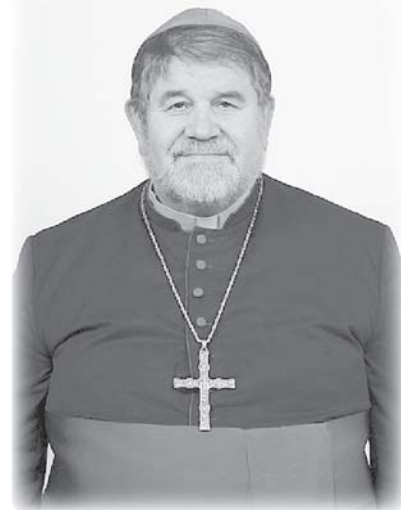
Takto došlo k dramatu prvotního hříchu, který byl ozvěnou té vzpoury, jež vznikla dříve mezi anděly, stvořeními čistě duchovními, stvořenými Bohem, obdařenými rozumem a svobodnou vůlí. Ty neviditelné duchové bytosti byly na samém začátku své existence postaveny před zcela svobodný výběr přijmout nebo odmítnout nezištnou Stvořitelovu lásku. Jistá část z nich Boží lásku odmítla, popřela pravdu, že Bůh je jediným zdrojem jejich existence, obdarování veškerým dobrem, a učinila sebe samotné jedinou normou a pramenem svobody; prohlásila, že může „tak jako Bůh znát dobro a zlo“. Byl to hřích absolutní neposlušnosti a pýchy, definitivního odmítnutí Boha, zpochybnění pravdy o naprosté závislosti stvoření na Stvořiteli. Byl to hřích absolutního sobectví, čili „sebelásky dovedené až k nenávisti vůči Bohu“, jak to vylíčil svatý Augustin. To zlý duch, satan, přiměl Adama a Evu ke spáchání prvotního hříchu, k přervání svazku lásky a přátelství s Bohem, jediným zdrojem jejich existence a štěstí.

Prvotní hřích je jakýmsi vzorcem každého hříchu. Svatý Jan Pavel II. píše, že „v průběhu historie člověka se hřích projevuje nejenom jako zřetelné působení »proti« Bohu. Nezřídka je to působení »bez Boha«: tak, jako kdyby Bůh neexistoval. Je to přesvědčení, že ho můžeme ignorovat, že se bez něho můžeme obejít a oddávat se jediné síle člověka, která je podle lidského mínění neomezená.“ (*Katecheze*, 17. 9. 1986) Když se Adam a Eva, čili celé lidské společenství, dopustili prvotního hříchu, jménem všeho stvoření se odvrátili od Boha, řekli svému Stvořiteli „ne“. Takovým způsobem byla lidská přirozenost zdeformována zlem, ztratila milost podílet se na životě a lásce Boha. Lidstvo se dostalo do strašlivého otroctví sil zla, hříchu a smrti. Od chvíle prvotního hříchu se každý člověk, který přijde na svět, stává členem lidské rodiny a dědí vše, co se v ní nachází, a tedy také skutečnost prvotního hříchu. Prvotní hřích je údělem každého člověka od momentu početí. V Písmu svaté čteme: „A tak stejně jako skrze jediného člověka vešel do

světa hřích a skrze hřích smrt, a smrt takto přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili (...), provinění jednoho jediného přivodilo na všechny lidi odsouzení.“ (Řím 5,12.18) „Všichni jsou v područí hříchu.“ (Řím 3,9) „Celý svět byl před Bohem usvědčen z viny.“ (Řím 3,19) „Všichni jsou na scestí, vespolek zvrácení. Ne, počestný člověk už není, ne, už ani jediný.“ (Ž 14,3) Je to pravda víry, že hřích Adama a Evy se stal podílem všech lidí. Prvotní hřích je pro všechny potomky Adama a Evy nedostatkem milosti posvěcující v lidské přirozenosti. Po prvotním hříchu byla lidská přirozenost zdeformována, zbavena milosti posvěcující. Celý člověk s duší i tělem podlehl zkáze, jak potvrdil Tridentský koncil. Ta „zkáza“ se projevuje v podléhání smyslům, v oslabení vůle a v jakémsi zatemnění schopnosti rozumu poznávat pravdu, ve zranění duchových schopností, v narušení oblasti citů a v náklonnosti ke zlu.

„Na něho padla provinění nás všech.“ (Iz 53,6)

Pravda o prvotním hříchu musí být stále připisována k tajemství Vtělení a vykoupení uskutečněného Synem Božím Ježíšem Kristem, který se stal opravdovým člověkem, aby nás spasil, vysvobodil ze strašlivého otroctví satana, hříchu a smrti. Svatý Pavel píše, že Adam je „předobraz toho, který měl přijít“ (Řím 5,14), čili Ježíše Krista. „Jestliže proviněním jedinice zemřelo celé množství, oč spíše se v hojnosti vylily na celé množství milost Boží a dar daný milostí jediného člověka, Ježíše Krista. (...) Jako totiž neposlušností jediného člověka se stalo celé množství hříšníky, tak poslušností jednoho jediného se celé množství stane spravedlivými.“ (Řím 5,15.19) Radostná pravda Božího narození je vyjádřena ve skutečnosti, že opravdový Bůh se stal opravdovým, smrtelným člověkem, že vstoupil do lidské skutečnosti hříchu, utrpení a smrti s tím cílem, aby uskutečnil poslední, definitivní vítězství nad veškerým zlem, aby odpustil všechny hříchy a dovedl člověka ze smrti do života. Když se Syn Boží stal skutečným člověkem, od chvíle početí přijal to člověčenství za své. Poněvadž Ježíš Kristus je Bůh, je jeho božská láska nadčasová a zahrnuje všechny lidi od počátku stvoření až do dne druhého Kristo-

ZEMŘEL

Mons. JIŘÍ PAĎOUR, OFM Cap.

Dne 11. prosince 2015 zemřel v hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích po krátké nemoci, zaopatřen svatými svátostmi, ve věku 72 let Mons. Jiří Paďour, OFM Cap., emeritní biskup českobudějovický. Poslední rozloučení se uskutečnilo v sobotu 19. prosince 2015 v českobudějovické katedrále svatého Mikuláše.

Kéž je mu Bůh milosrdný a uvede ho do své slávy!

-red-

va příchodu. A proto mohl Boží Syn na sebe vzít všechny hříchy a utrpení z historie každého člověka. Čteme v Písmu svatém: „On nesl naše utrpení a našimi bolestmi byl obtížen. (...) On byl proboden za naše zločiny, zdrcen za naše provinění.“ (Iz 53,4.5) Tím, že se stal opravdovým člověkem, bere Syn Boží na sebe všechno zlo světa. To sám Bůh v mukách a smrti dosvědčuje všechny důsledky lidských hříchů, dosvědčuje to, jak strašným utrpením je hřích. Tedy Bůh „toho, jenž nepoznal hřích, učinil pro nás hříchem“ – píše svatý Pavel (srov. 2 Kor 5,21).

Je třeba pamatovat na to, že lidské utrpení je jenom malou součástí toho utrpení, které zažil Ježíš Kristus během svého umučení a smrti na kříži. Jestliže odevdáš své trápení Ježíšovi, spojíš se s jeho utrpením, ono se tehdy stane pro tebe i pro jiné pramenem neobyčejných milostí, stane se cestou spásy. V opačném případě bude silou naprostého rozvratu. V knize Andrého Frossarda *Nebojte se! Dialog s Janem Pavlem II.* svatý papež

▶ potvrzuje, že potkal mnoho nemocných, kteří své utrpení prožívají jako Boží dar: „Vrchol mých zážitků v této oblasti byl, když jsem jednou uslyšel z úst člověka, jehož stav byl objektivně velice těžký, takové vyznání: »Ani nevíte, jak jsem šťastný.« Měl jsem před sebou člověka, který přišel o všechno ve varšavském povstání, sám byl připoután na lůžko jako invalida. A ten člověk, místo aby si stěžoval na svůj osud, mi říká: »Jsem šťastný.« Vůbec jsem se neptal proč. Rozuměl jsem i beze slov, co se muselo odehrát v duši toho, s kým jsem hovořil, jak mohl probíhat ten proces – a především, kdo to mohl vykonat.“

Ježíš Kristus přijímá z příběhu každého člověka také skutečnou lidskou smrt. V umírání na kříži se stal úplně „podobným lidem“ a zároveň dokonale poslušným Otcovy lásky. Svým utrpením, které mu způsobily hříchy všech lidí, proniká Syn Boží všude tam, kam dosáhla ničivá moc hříchu, čili neposlušnost stvoření vůči Stvořiteli. Činí to ve chvíli své smrti, ve vrcholném momentu utrpení, kdy zakouší poslední důsledky všech lidských hříchů, což vyjadřuje slovy modlitby: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46) Zároveň v tom prožívání největšího utrpení a pravdy o hříchu projevuje naprostou poslušnost a nezměrnost synovské Lásky: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (Lk 23,46) Tímto způsobem Syn odevzdává sebe i celé hříšné lidstvo Otcovi, který sám sebe odevzdává Synu v moci Ducha Svatého, vítězí nad každým hříchem i nad smrtí, o čemž svědčí skutečnost Ježíšova zmrtnýchvstání.

Tak tedy vtělený Syn Boží ve svém umučení, smrti a zmrtnýchvstání dovršuje definitivní vítězství nade vším zlem, satanem, hříchem i smrtí a odpouští všechny naše hříchy. To je hlavní důvod radosti a nadšení z víry. I ta spasitelná skutečnost vtělení Syna Božího, jeho umučení, smrti a zmrtnýchvstání je neustále přítomná, protože v Bohu není minulost ani budoucnost, ale ustavičné „ted“, a drama spásy stále trvá a bude trvat až do dne paruzie v pozemském žití každého člověka. Správně napsal Blaise Pascal, že „Ježíšovo umírání bude trvat až do konce světa; nepřisluší se spát v té době“ (*Myšlenky*, 553). Tak tedy Kristovo utrpení a skonávání neustále trvá v utrpení lidí.

Na otázku ateistů: „Kde je Bůh, když trpí a umírají nevinní lidé?“ nám dává odpověď Ježíš. V každém trpícím a umírajícím člověku umírá on sám, Bůh, který se stal pravdivým člověkem, aby nás převedl ze smrti do života. Díky vtělení Syna Božího, který se sjednotil s každým člověkem, který za nás umřel a vstal z mrtvých, byli všichni lidé pozváni k účasti na tajemství nejdokonalejší jednoty Boha v Nejsvětější Trojici, k připojení se do vztahu lásky Syna k Otcovi v moci Ducha Svatého. Musíme ale, v naprosté svobodě, vyjádřit s tím svůj souhlas, s celou svou hříšností a slabostí se v každodenní

modlitbě odevzdávat Kristu skrze Marii, přijímat dar jeho milosrdné lásky ve svátosti pokání, sytit se Eucharistií, jeho velebným Tělem a Krví, jít s ním společně životem po cestě víry.

„Boží láska k nám se ukázala v tomto: Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom žili skrze něho.“ (1 Jan 4,9) „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16)

*Z Miłujcie się! 5/2012
přeložila -vv-*

Milosrdná láska je nejpřekvapivější vlastností Boha

– dokončení homilie Svatého otce Františka ze str. 2

naplněného radostí a nadějí. S radostí voláme také: „Pán je můj Bůh a Spasitel!“

„Pán je blízko,“ říká nám apoštol Pavel, o nic nemáme mít starost. Pán je nablízku se svojí Matkou, která řekla Juanu Diegovi: „Proč máš strach? Copak tady nejsem já, tvoje Matka?“ Je nablízku. On i jeho Matka. Největším milosrdenstvím je jeho bytí mezi námi, přebývání v jeho přítomnosti a společenství. Putuje po našem boku, ukazuje nám cestu lásky, pozvedá nás, když padneme, podporuje nás v našich námahách a doprovází nás za všech okolností našeho života. Otevírá nám oči, aby nám ukázal naše ubohosti i ubohosti světa, ale zároveň nás naplňuje nadějí. „Boží pokoj... uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.“ (Flp 4,7) Toto je zdroj našeho klidného a šťastného života; nikdo nás nemůže zbavit tohoto pokoje a štěstí, navzdory utrpení a životním zkouškám. Pán nám s jemnocitem otevírá svoje Srdce, svoji lásku. Pán je alergický na rigiditu. Opatrujeme tuto zkušenost milosrdenství, pokoje a naděje v adventní době, kterou prožíváme, a ve světle tohoto Svatého roku. Hlásat dobrou zvěst chudým jako Jan Křtitel, prokazováním dobrých skutků, je vhodným způsobem čekání na Ježíšovo narození. Napodobujme toho, který dal všechno. To je jeho milosrdenství: nic nečekat na oplátku.

V Marii se Bůh obzvláště raduje a jášá. Jedna z modliteb, které jsou křesťanskému lidu nejdražší, tedy *Salve Regina*

nazývá Marii „Matkou milosrdenství“. Ona zakusila božské milosrdenství a přijala do svého lůna jeho původce: Ježíše Krista. Žila vždycky vnitřně spojena se svým Synem a ví lépe než kdokoli jiný, co si přeje: aby byli spaseni všichni lidé a nikdo nebyl nikdy připraven o Boží něhu a útěchu. Kéž nám Maria, Matka milosrdenství, pomáhá chápat, jak nás Bůh miluje. Nejsvětější Marii svěřujeme utrpení i radosti národů celého amerického kontinentu, který ji miluje jako Matku a uznávají za patronku pod titulem Naše Paní Guadalupská. „Něha jejího pohledu ať nás v tomto Svatém roce provází, abychom všichni znovu objevili radost Boží něhy.“ (Bula *Tvář milosrdenství*, 24) Prosme ji, aby se tento jubilejní rok stal setbou milosrdné lásky v srdcích lidí, rodin a národů. Ona nám opakuje: „Neměj strach. Copak tady nejsem já, tvoje Matka, Matka milosrdenství?“ Ať prožijeme konverzi k milosrdenství a křesťanské komunitě ať jsou oázami a zdroji milosrdenství, svědky lásky, která nepřipouští vydělování. Abych ji o to mohl poprosit, rozhodl jsem se, že ji přijedu 13. února uctít do její svatyně (v Guadalupe). Budu ji o to prosit pro celou Ameriku, které je především Matkou. Prosme ji, aby řídila kroky svého amerického lidu, který putuje, hledá Matku milosrdenství s jedinou prosbou, aby mu ukázala svého Syna Ježíše.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Nové stvoření

Jedním z křesťanských obřadů je podávání křestní roušky: „Přijmi roucho nevinnosti a dones je před soudnou stolicí Boží!“ To znamená milost, totiž nový, čistý život a předtím novou, obrozenou, nadpřirozeně povznesenou lidskou přirozenost. To je právě posvěcující milost. Vlastnost, která povznáší náš ubohý lidský život k Bohu, k účasti na jeho svaté přirozenosti. Je to takové obmytí člověka, takové povznesení, že člověk již není ubohým bídícím tvorem, propadlým hříchu a jeho následkům a zakovaným do své ubohé porušené lidské přirozenosti, nýbrž posvěcující milostí si Bůh očistil člověka a zahrnul jej svou láskou. To znamená kořen slova jak latinského *gratia*, tak milost. První, co milost znamená, je skutečnost, že jsme opět Božími miláčky, že jsme zase jeho dětmi. To je onen život, o kterém mluvil Ježíš, že přišel, abychom měli život a abychom jej měli v hojnosti. To je onen nový život nového tvora, o kterém mluví svatý Pavel, že jsme novým stvořením. Liturgie pak praví velmi výrazně: „Bože, jenž jsi lidskou přirozenost podivuhodně stvořil a ještě podivuhodněji přetvořil.“ Ano, toto je posvěcující milost, přetvoření, znovustvoření člověka. Z tvora propadlého hněvu stali jsme se opět syny milosti, syny otcovské lásky, takové lásky, že nám Bůh chce být otcem ve vlastním slova smyslu, otcem, který se dělí o celý svůj život se svým dítětem, nejenom o něco ze svých vlastností nebo věcí. Bůh se dělí svou milostí s námi o svou přirozenost. Tak nás vynáší nad zem, nad nás samé. Synovství Boží – říkáme této posvěcující milosti, milosti, která nás činí milovanými syny Božími, podobně jako je milovaným Synem Božím Ježíš sám.

Posvěcující milost není jen něčím vnějším, nějakým přehozeným šatem přes naši bídu. Je to docela nové stvoření, opravdové přetvoření člověka. Je to skutečná účast ubohého člověka na tom nejvznešenějším, na tom, čím Bůh sám v sobě je, na božské přirozenosti samé. Že nás totiž Bůh podobně miluje, jako miluje sebe, miluje nás jako něco, co patří k němu, co mu není cizí, jako něco drahého. To se nedá ani lépe vyjádřit, nežli že jsme se mi-

lostí posvěcující stali Božími syny, účastnými jeho svaté přirozenosti.

Na základě této blízkosti ses stal jaksi sourodý s Bohem. Přestal ti býti jen Pánem, mocným Tvůrcem. Vyplnila se tu stará touha, kterou Bůh sám vložil do člověka a kterou sám chtěl svým časem nejen vyplnit, nýbrž také předstihnout, po těsném spojení s Bohem, po nesmírné podobnosti a blízkosti s Bohem, kterou vyjádřil satan svůdně slovy: „Budete jako bohové.“

Když jsi účasten jeho života, znamená to, žeš tedy jeho synem, že patříš do Boží rodiny. To je nesmírně závazné pro tebe i pro tvé chování vůči tvým bližním, protože i oni jsou všichni, aspoň vzdáleně, povoláni k tomu, aby se stali a žili jako děti Boží.

Proto říká svatý Pavel: „*Nostra autem conversatio in coelis est.* Naše pak obcování je v nebesích.“ Podobně i pro nás jednou řekl Ježíš: „Což nevíte, že já v tom, co je mého Otce, musím být vždycky?“ Jsme účastni na Boží přirozenosti. To je naše nejvyšší důstojnost, a proto si na toto vzpomínejme co nejčastěji přes den. On a já, my dva jsme si nesmírně blízcí, něco z něho samého je ve mně. Ale tato vznesenost je zároveň velkým úkolem. Přece

musíš žít důstojně z tohoto daru, musíš žít úměrně této své nové přirozenosti. Nesmíš zůstat jen ve své přirozenosti, nýbrž tvou vlastní, tvým vlastním domovem musí se stát nadpřirozeno. Jak se má sladit přirozeno s nadpřirozeným? Nadpřirozeno je vstřípeno na tvou přirozenost, ale ne tak, že by se budovalo jakési nové patro nad tvou přirozeností, tak že by přiroze-

nost zůstala nezměněna. V tom smyslu nesmíme rozumět větě, která se již stala skoro frází, *gratia non destruit naturam sed supponit eam et perficit eam*, že milost neničí, ale zdokonaluje přirozenost. Milost si žádá přirozenost jakožto subjekt, podnět, na němž je postavena, ale milost neponechává přirozenost jí samou. Ono „*perficit* (zdokonaluje)“ znamená ne jen nějaké kvalitní zlepšení, nýbrž milost bere lidskou přirozenost, ale jakožto porušenou přirozenost; proměňuje ji na přirozenost teď očištěnou, teď pozvednutou, Bohem milovanou, a proto bohumilou, když předtím vykonala velké dílo obrození, znovuzrození, přetvoření a proměnění. To je ono „*perficit naturam* – zdokonaluje lidskou přirozenost“. Zdokonaluje ji bytostně, že totiž z přirozenosti porušené, Bohem nenáviděné, Bohu cizí činí přirozenost spřízněnou se samou přirozeností Boží. V tom je rozdíl mezi naším chápáním milosti a mezi protestantským chápáním milosti. Pro protestanty je člověk dále zkažený, nenapravitelně zkažený, Bůh jen nechce vidět pro zásluhy Kristovy naši zkaženost a vidí raději Ježíšovo milosrdenství. My jsme dále neschopni čehokoliv dobrého, my jsme dále cizí a hlouzí a slepí.

Pro katolíka je člověk skrze milost skutečným a ne pouze fiktivním synem Božím. Proto se může duchovní život katolíka rozletět až k nejvyšším vrcholům mystiky. Dítě se totiž smí přibližovat důvěryplně a důvěrně ke svému Otci, k tomu, jenž mu není cizí a jemuž není cizí ono.

Dále nám byl milostí vlit nový život, totiž účast na vnitřním životě samého Boha. Můžeme jej totiž podobně poznávat a milovat, jako on poznává a miluje sám sebe. Z přirozenosti totiž tryská život. Jaká přirozenost, takový život. Účast na Boží přirozenosti přináší účast na životě Božím. Nejsi tu na zemi jen proto, abys jedl, pil, trochu drobných radostí urval, něco nebo třeba mnoho pravdy o sobě a o tvorech poznal, ale jsi povolán tím novým životem, aby tvým vlastním předmětem byl Bůh. Aby vlastním předmětem, nejvznešenějším a nejdůstojnějším předmětem tvého života nebyla ani částečná a jakási pravda a krása a dobro, nýbrž jen On sám, dobro nedělitelné, krása nestvořená. To má být tvým vlastním životem. Celý tvůj přirozený život je prostředkem k to-

► mu, aby se mohl v tobě skrze ono přirozené jako nástroji, cestou a stupni rozvíjet vlastní život samého Boha. Proto se život víry nesmí zastavit jen u formulek, jen u trpného přijetí některých pravd, nýbrž je třeba sestupovat do jejich hlubin, tvůj celý život se má proměnit v pronikání těchto pravd, v jejich objímání jak jen možno nejdokonaleji. Proto právě na základě obecnosti milosti a nesmírnosti milosti jsou všichni povoláni, aby žili co nejlépe všemi svými schopnostmi a hlavně podstatou své duše, aby žili z této své účasti na Boží přirozenosti a na jeho životě. Bohatý a plný Boží život, jehož obsahem není jen něco omezeného a stvořeného, nýbrž On sám, bytí samo a pravda sama. A teď i to má být tvým podílem, nemáš již okoušet jen dobra stvořeného, nemáš poznávat již jen pravdy omezené. Tvůj rozum má pronikat stále a stále, může také pronikat do oné věčné a nesmírné pravdy jako do nevyčerpatelné propasti, máš okoušet dobra, jehož se nikdy nedobereš, a které proto také nikdy neunaví, protože nikdy nepronikne v hlubiny Boha tak, že bychom nemohli ještě dále a ještě hlouběji. A tak znovu připomínám, že pravý křesťanský život se nemůže nikdy zastavit a spokojit s tím, k čemu se již dostal, co již z Boha má. Proto milost sama, sama její povaha účasti na nekonečné přirozenosti a nekonečném Božím životě volá všechny až k vrcholům duchovního života, které si můžete nazvat, jak chcete, třeba, a to nejsprávněji, vrcholky mystické.

Není to nemožné, není to opovržlivé. Protože nemáš jít sám. To je právě dílo posvěcující milosti. Když jsi jednou miláčkem Božím, sděluje milující svému miláčkovi všechno a sděluje mu hlavně sebe. Bůh sám se tobě otvírá, Bůh sám ti chce dávat, stále dávat, stále více dávat, v té míře, v jaké ty uposlechněš jeho výzev. Bůh je totiž milostí posvěcující ve tvé duši doma. Je v tobě jako u svého miláčka a je v tobě tak, jak se milý dává milému. Celý, se všim, aby si s ním milovaný činil, co chce. Především, aby ho požíval, aby si ho celého vzal. Tak nám Bůh poskytuje milost, abychom si ho vzali celého, abychom si ho vzali tak, jak jen můžeme. Tak totiž, když se jedná o milost, jako on nás touto svou milostí, touto svou přítomnou a působivou milostí sám sobě otvírá. Aby milostí uchopil Boha jako vlastní předmět

Suma o darech svatého Josefa (10)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola V:

O jedné otázce, která vyplývá z toho, co bylo řečeno výše [o rodokmenu svatého Josefa]

Zde však vyvstává jedna otázka, která je velmi vznešená a obtížná a vzhledem k tomu, co probíráme, velmi vhodná a související. Jestliže kvůli tomu, co bylo uvedeno výše, nemají být uváděny rodokmeny žen, u Neposkvrněné Panny by naopak uveden být měl, neboť byla vyňata z řečených zlořečení: vždyť změnila jméno Evy⁽¹⁾ a to, co Eva pozbyla, Maria znovu získala.

Odpovídám, že v onom rodokmenu Maria uvedena je, a to skrze svého muže, neboť je řečeno: „...muže Marie, ze které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus.“ (Mt 1,16)

Její rodokmen je pak uváděn kvůli tomu, že u ní není přítomno zlořečení Evy, kvůli skvělosti její důstojnosti a kvůli doporučení její nové mateřské čistoty. A je uveden její rodokmen skrze Josefa, aby byl zachován zákonný obyčej, aby byla doporučována nejskvělejší ctnost svatého Josefa a aby byla více vyzdvížena pokora nejsvětější Panny.

Všimněme si, že v tomto rodokmenu je Josef uveden jako poslední mezi starozákonnými otci, jeho jméno je umístěno před jménem Mariiným a jeho původ vysvětluje Kristovo šlechtictví.⁽²⁾

To, že Josef byl ustanoven jako poslední z otců, ukazuje na to, že se v něm jako v jediném člověku shromáždily jejich

svého rozumu, osvíceného vírou a láskou, posílen milostí a všemi ostatními ctnostmi a dary Ducha Svatého. Proto ti dává dary Ducha Svatého, aby ses nechal nést a vést Bohem, v tomto prožívání Boha jakožto předmětu nejvznešenějšího, tak jak on sebe prožívá, jak on sebe chápe a miluje. Milostí se odehrává v tobě celý život Nejsvětější Trojice, proto se má tvůj život naplnit odleskem tohoto vnitřního Božího života. Máš v sobě prožívat věčně plození Syna Otcem a vycházení Ducha Svatého. Bůh celý tě má tak zaujmout, tak naplnit, tak obsáhnout, abys byl plný Boha, hlavně Boha a především Boha. Ve všech svých

ctnostech, tak jako v cíli jistým způsobem září všechno to, co bylo k němu zaměřeno. Tyto ctnosti jsou pak vhodně a nadměru uspořádaně vyznačeny písmeny samotného jména Josef (*Joseph*): spravedlnost (*iustitia*) Davida, který je jmenován jako první, aby spojoval jedno tajemství s tajemstvím druhým; poslušnost (*obedientia*) Abrahama; moudrost (*sapientia*) Šalamouna; zkušenost (*experientia*) vyhnanství Jechonjáha; trpělivost (*patientia*) Zorobábel a pokora (*humilitas*) posledních otců, kteří se nacházeli v ponižujících podmínkách.⁽³⁾

To, že byl Josef spravedlivý a nejvýš poslušný andělskému hlasu, nemůžeme pro svědectví svatého evangelia nevěřit. Moudrosti, kterou Šalamoun viděl dálky a v hádance, se Josef dotýkal svými rukama. Po mnoho let zakoušel vyhnanství a svou trpělivostí a prací uchoval Krista Ježíše a panenskou Matku v bezpečí, když utekl před hněvem pronásledujícího Heroda. A byl tak pokorný, že byl jako jediný mezi nesčítaným množstvím mužů na celém světě nesmrtelným Bohem vyvolen k tomu, aby byl snoubencem nejpokornější Panny. Jestliže totiž Bůh učinil svatou Pannu tak vynikající, protože shlédl na poníženost své služebnice,⁽⁴⁾ jak můžeme nevěřit tomu, že Josef byl vpravdě pokorným snoubencem, ba mezi všemi muži nejpokornější, když byl s touto Pannou spojen?

Jméno Josefovo je umístěno před jménem Mariino, aby se ctila přednost muže v manželství a aby byla vyznačena vzájemná láska Josefa a svatě Panny a jasně ►

schopnostech, protože v celé tvé přirozenosti cele bydlí.

Až sem tě volá Bůh, až sem sahají vrcholky duchovního křesťanského života. Záleží teď na tom, zda bude pro tebe slovo milost jen tajemným nepochopitelným slovem anebo skutečností, do které postaviš také ty osobně celý svůj život. Uchop svou milost, poznej, křesťane, svou důstojnost a žij z ní, jak jen plně dovedeš. Nech se v tom Bohem nést a rozvine se v tobě bohatství Boží.

Z knihy *Podstata křesťanství. Živé synovství Boží*. Vydal Bohuslav Rupp, Praha 1947 (str. 21-26)

► byla ukázána velikost ctností obou. Neboť svatá Panna je svou svatostí bližší Kristu, avšak ani svatý Josef pro své slavné zásluhy není od nich příliš vzdálen.

Šlechtictví Josefovo vysvětluje šlechtictví Kristovo, a tak znázorňuje skvělost tohoto šlechtictví, tak jako nebe znázorňuje Boží krásu, velikost a moc, jako nesčetné druhy tvorů vyjadřují Boží prozřetelnost, spravedlnost a milosrdenství a jako se rozumová duše nazývá obrazem jednoty, trojice a blaženosti božské přirozenosti.⁽⁵⁾ Vždyť z krásy, velikosti a síly nebe poznáváme Boží krásu, velikost a moudrost, neboť příčina je vždy přednější než její účinek. Krása Josefova šlechtictví pak spočívá v různosti vynikajících mužů, z nichž pocházel, jeho velikost v daru prorocství a v slávě pověsti, rozšířené po celém světě, a jeho moc v královské důstojnosti.

A tímto zvláštním darem se projevuje Boží prozřetelnost, která ustanovila, že věčné Slovo, které se v čase stalo tělem, bude pocházet z tolika vznešených předků.

Také Boží spravedlnost je v tomto rodokmenu dosvědčena: učinila, že se přislíbený Boží Syn zrodil z obřezaných předků,⁽⁶⁾ aby pro tento původ „pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství“, jak se praví v 15. kapitole listu Římanům (v. 9).

A nakonec je v tomto rodokmenu uveden nejsvětější Josef jako ten, který podobně jako rozumová duše znázorňuje Boží jednotu. Vždyť poznání Božího Slova, zjevené v tomto rodokmenu, vylučuje množství bohů. Boží Slovo vypovídá také o vztahu k Otci, který ho plodí, a k Duchu Svatému, který je vydechován Otcem a Synem, a tak osvětlení nebeským světlem tohoto rodokmenu můžeme poznávat Trojici božských osob.

Nepřecházejme, prosím, nepozorně poslední slovo tohoto rodokmenu, popsaného Matoušem. Praví: „...z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus.“ (Mt 1,16) Jménem Krista se vpravdě vyjadřuje Trojice božských osob. Proto máme věřit jako v pravdivé tvrzení v to, že ti, kdo přijali svátost křtu vzýváním Svaté Trojice, byli pokřtěni v Kristově jménu.

Boží blaženost je pak obsažena v obou jméně Ježíš a Kristus, a to nejenom jako ta, jež je jejich předmětem, ale také jako ta, která se jimi dosahuje; nejen

jako ta, která je jejich cílem, nýbrž také jako ta, která je jimi působena; nejenom jako jejich konečný cíl, nýbrž také jako ta, jejichž prostřednictvím se dosahuje.⁽⁷⁾ „Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista,“ praví Jan v 17. kapitole (v. 3). Ježíš je tak předmětem nadpřirozené blaženosti, cílem rozumového tvora a konečným cílem všeho, co se děje v celém vesmíru. A jestliže on sám je také Spasitelem, je rovněž způsobem, jak získat tuto blaženost, účinnou příčinou, která k ní vede, a prostředkem, bez něhož není možno této poslední blaženosti dosáhnout.

Tak je Kristus Ježíš jak pozitivním, tak negativním prostředkem k získání blaženosti pro ty, kdo na něm z tohoto dvojího hlediska mají účast. Je pozitivním prostředkem kvůli tomu, že je v něm přítomno božství a lidství a že do nás vlévá milost, která nás činí milými Bohu.⁽⁸⁾ Je negativním prostředkem, neboť je prostředkem, bez něhož není možno dosáhnout cíle, jak říká Petr ve 4. kapitole Skutků (v. 12): „Není dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojit spásy,“ než jméno Ježíšovo. On je totiž brána, jak praví Jan v 10. kapitole (v. 7). On je cesta, jak sám říká (Jan 14,6): „Já jsem cesta, pravda a život.“ On je, podle 12. kapitoly Jana (v. 46), světlo světa.

To, co jsme zde předložili katolickým posluchačům o rodokmenu svatého Josefa, jsou neodvratné pravdy: není to něco vymyšleného lidským důvtipem, nýbrž nebeská tajemství zjevená v Písmu svatém.

(Pokračování)

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

⁽¹⁾ Zde I. Isolani naráží na známý mariánský hymnus z IX. století *Ave Maris Stella*, na konci jehož druhé sloky se zpívá: *mutans Evae nomen* – „měnič jméno Evy“. Když totiž čteme jméno *Eva* pozpátku, dostaneme pozdrav *Ave* – „Zdrávas“, kterým při zvěstování pozdravil Pannu Marii archanděl Gabriel. [pozn. překl.]

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem Svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasiatele Ježíše Krista, abychom – ospravedlnění jeho milostí – dostali jako dědici vytoužený věčný život.

Evangelium - Lk 3,15-16.21-22

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim však na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“

Když se však lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch Svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

⁽²⁾ Tj. kvůli Josefovi pocházel Pán Ježíš z Davida královského rodu. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Jak jasně vyplývá, I. Isolani zde vychází z latinské podoby Josefova jména, totiž ze jména *Ioseph*, a každou hlásku tohoto jména spojuje s první hláskou jména některé ctnosti, samozřejmě opět v latinské podobě. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Srov. Lk 1,48. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ I. Isolani tedy ukazuje na podobnost neboli analogii mezi Kristovým šlechtictvím a Josefovým šlechtictvím na jedné straně a mezi nebem a Boží krásou, velikostí a mocí, dále mezi mnohostí druhů tvorů a Boží prozřetelností, spravedlností a milosrdenstvím a nakonec mezi lidskou duší jako Božím obrazem a Boží přirozeností na straně druhé. Co se týká lidské duše jako obrazu Nejsvětější Trojice, zde naráží na nauku sv. Augustína v jeho díle *De Trinitate*, především na učení o paměti jako obrazu Otce, rozumu jako obrazu Syna a vůli jako obrazu Ducha Svatého. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Tj. z židovských předků. [pozn. překl.]

⁽⁷⁾ I. Isolani zde chce zdůraznit, že jména Ježíš a Kristus nejenom ukazují na Boží blaženost jako cíl našeho života, ale že jsou zároveň těmi, jimiž tuto Boží blaženost jako cíl našeho života dosahujeme. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ I. Isolani zde užívá technický výraz „milost činící milým“ (*gratia gratum faciens*), používaný také sv. Tomášem Akvinským. Myslí se jím milost, která nás osobně posvěcuje a jež v sobě zahrnuje jak milost posvěčující čili habituální, tak milost pomáhající neboli aktuální. [pozn. překl.]

Svatý Hilarius z Poitiers - učitel církve, obhájce svaté víry

LITURGICKÁ PAMÁTKA 13. LEDNA

Kromě čtyř největších západních církevních Otců (sv. Ambrož, sv. Jeroným, sv. Augustin, sv. Řehoř Veliký), kteří bývají často v umění srovnáváni se čtyřmi evangelisty, zná církev ještě celou řadu jiných učitelů církve. Mezi nimi zaujímá své místo svatý Hilarius z Poitiers. Na církevního učitele byl povýšen papežem Piem IX. v roce 1851. Tento neúnavný bojovník proti ariánskému bludu bývá zobrazován v biskupském oblečení, s hady

u nohou (kteří jsou symboly bludů), někdy jak právě křísí mrtvé dítě. Je patronem malých nezuživých dětí. Bohužel tento biskup vyznavač z Poitiers, autor důležitých spisů, zachránce západní církve, upadl do zapomnění. Přitom je stejně významný jako svatý Atanáš, který se ve stejné době zastával pravé víry. Svatý Augustin velebil Hilaria jako mocného obránce církve a svatý Jeroným ho označil jako pozoun proti herezi.

Protože brzy potom začal vládnout císař Julián, který církvi umožnil, aby si své záležitosti pořádala bez státních zásahů, rozhodla v roce 361 synoda, svolaná z podnětu Hilaria do Paříže, o svržení Saturnina.

Za Juliánova nástupce, císaře Valentiniana I., vystoupil odvážný biskup ještě jednou proti herezi. Pokusil se na synodě v Miláně o svržení ariánského vzdorobiskupa Auxentia. To se mu sice nepodařilo, protože Auxentius přesvědčil císaře Valentiniana, že poslouží míru v církvi, když bude Hilarius zase poslán zpátky do svého biskupství.

Vlastní nové uspořádání církve na základě Nicejského koncilu se přisuzuje svatému Ambrožovi, který dovedl do konce duchovní roztržku s ariány. Hilarius může být označen za jeho předchůdce a průkopníka.

Hilarius připravoval stejně jako později Ambrož hymnický zpěv a modlitbu žalmů. Hilarius byl vždycky přátelským a milým člověkem. Za jeho vedení vznikly první nejstarší klášterní společnosti v Galii.

Biskup vyznavač zemřel okolo roku 367 v Poitiers. Část jeho relikvií se dostala do St. Denis u Paříže.

U jeho hrobu se stalo mnoho zázraků. Svatý Hilarius byl uctíván zvláště svatým Fridolinem z Läckingenu, který vystavěl několik Hilariovi zasvěcených kostelů a jeden Hilariův klášter na Mosele.

O svatém Hilariovi se vypráví mnoho legend. Když ležel nemocný a cítil blízkost své smrti, zavolal k sobě kněze Leontia, kterého měl velmi rád. Když se blížila noc, nechal kněze odejít a vyzval ho, aby mu řekl, co ulyší. Leontius ho poslechl a vrátil se zpátky: „Neslyšel jsem nic než hluk města.“ A když bděl u něho a čekal na jeho smrt, poprosil ho nemocný o půlnoci, aby vyšel a řekl mu, co slyšel. Leontius se vrátil zpět a řekl, že neslyšel nic. Ale podíval se – najednou se udělalo okolo světce velké světlo, jehož jas kněz nemohl snést, a když světlo postupně zmizelo, odpoutala se světlova duše k nebi.

Z OASE des Friedens 1/2014 přeložil -mp-

Hilarius se narodil pravděpodobně okolo roku 310 jako dítě zámožných pohanských rodičů v Poitiers. Dostalo se mu mimořádně pečlivého vzdělání. Důkladné studium filosofie spolu s rétorikou a četbou Starého a Nového zákona ho přivedly k učení o jednom Bohu a tím ke křesťanství a ke křtu. Někdy kolem roku 350 (prameny se rozcházejí - pozn. red.) byl zvolen lidem svého rodného města za biskupa a přijal kněžské a biskupské svěcení.

Velmi brzy byl vtažen do sporu, který vedli ariáni proti římským křesťanům. Hilarius nasadil všechnu svoji sílu k potírání tohoto bludu, který pocházel z Orientu a ohrožoval římskou církev. Obrátil se rozhodně proti metropolitovi Saturninovi z Arles, který podporován Konstantinem II., pokoušel se na synodě v Miláně zavést arianismus v Galii.

Potom co Hilarius, pohrdaje vším varováním, vznesl otevřeně obvinění proti Saturninovi a v dopise císaři obhajoval důrazně pravdu a blamoval bludné učení, vypověděl ho Konstantin, který byl sám přívržencem Ariovým, jako nepohodlného bojovníka do Frýgie v Malé Asii. I když z pochopitelných důvodů nebylo věřícím v Poitiers oznámeno místo pobytu jejich biskupa, zachoval lid a kněž-

stvo Galie věrnost svému biskupovi. Hilarius nezhálel ani ve vyhnanství. Tady v exilu si našel čas, aby se věnoval rozsáhlému studiu, které mu dodalo materiál k pokračování jeho boje. Vlastními významnými spisy - mezi nimi dvanácti knihami o víře nebo o Boží trojedinosti - usiloval dokázat pravdy katolické nauky. Ve svém hlavním díle vyvrátil početné argumenty proti božství Ježíše Krista.

Když se papež Liberius, také císařem vyhnaný, snažil o kompromis „vnitřně zlomený a z lásky k míru“, nenechal se tím Hilarius ovlivnit. Na jaře roku 359 rozeslal svoje slavné poselství všem biskupům Západu i Východu, ve kterém se zabývá nejdůležitějším: vyznáním víry na základě koncilu z Niceje. To se stalo podnětem pro rychlé svolání synod v Seleukii a Rimini. Hilarius sám se zúčastnil synody v Seleukii jako posluchač. Na obou synodách byl arianismus celkovou většinou zavržen. Ale císař se přesto nevzdal.

Tehdy cestoval Hilarius do Konstantinopole, aby tam před císařem, který se zde v té době také zdržoval, vedl spor se Saturninem. Císař ho ale odmítl a Hilaria nepřijal. Jeho ariánští rádcové dosáhli, aby „kazimír“ byl odstraněn a poslán znovu nazpátek do Poitiers. Hilarius byl věřícími v Galii přijat s velkou radostí.

Z drogového pekla ke svobodě

Juanovo svědectví o vlastním obrácení

Když jsem scházel do nemocniční kaple a viděl Ježíše visícího na kříži, v duchu jsem pronesl: „Jsi špatný Bůh, protože jsi ukřižoval svého Syna, i když tě ve všem poslechl. A mně teď děláš to samé!“

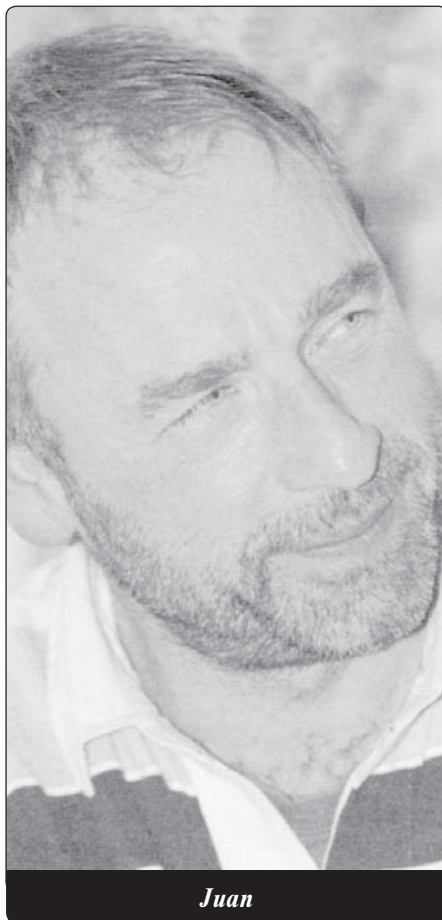
Moje problémy začaly už ve škole. Když jsem donesl špatné známky, otec na mne křičel a občas mě i bil. Věděl jsem, že dělám něco špatného, a chtěl jsem, aby se mnou rodiče byli spokojeni, ale nevěděl jsem, jak to mám udělat.

Možná, že příčina těch mých potíží byla v tom, že otec stále nebýval doma; matka vlastně také bývala doma jen zřídka... Všechno to způsobovalo, že přesto, že jsem žil v početné rodině (měl jsem pět bratrů), cítil jsem se velmi osamělý. Když mi bylo 13 let, viděl jsem poprvé své bratry, jak pijí alkohol, kouří marihuanu a cigarety. Byli rozesmátí a vypadali šťastně. Já jsem chtěl být také takový. Začali jsme tedy s mým kamarádem ze školy chodit do parku pít a kouřit, utíkat aspoň na chvíli od běžné šedivé každodennosti... Až jsem jednou přišel pozdě do školy a nepustili mě do hodiny. Nechtěl jsem se vrátit domů, zašel jsem do jednoho biliárového klubu. Když jsem tam uviděl rozesmáté mladíky, napadlo mě, že nemá smysl, abych chodil do školy, když můžu chodit sem, příjemně prožívat čas a trochu se bavit.

Chtěl jsem jenom pomoci

Stal jsem se členem „vedoucí“ skupiny v naší čtvrti v Madridu. To byla 80. léta. Tehdy přišel skutečný narkotikový ráj a moji bratři brali stále tvrdší drogy, heroin, kokain... Zdálo se mi to zajímavé a přitažlivé – do momentu, kdy jsem se sám stal závislým. Spadl jsem do toho naprosto hloupým způsobem: chtěl jsem pomoci svému bratrovi, aby se dostal ze závislosti, a napadlo mě, že musím sám poznat, jak ta droga působí, abych dokázal pochopit jeho závislost. Bratr byl pro mne moc důležitý; vždycky se mi věnoval a díky tomu jsem se cítil aspoň trochu milovaný. Tak se stalo, že jsem se stal závislým a už v patnácti letech jsem vyzkoušel snad všechno...

V té době zemřel můj otec. Tenkrát jsem si uvědomil, že jsem s ním nikdy doopravdy nehovořil. Vlastně jsem ho ani neznal, a proto mi bylo zatěžko porozumět, kým byl, no, a kým jsem já. Nevěděl jsem také, co pro mne bylo důležité a co ne. Proto, když mi bylo 18 let, jsem se rozhodl svůj dosavadní život hodit za hlavu a začal jsem se potloukat po světě. Dostal jsem se na Kanárské ostrovy, potom do Londýna... Nejdéle jsem se zdržel v Itálii, kde jsem pracoval v ochrance ve známé a velmi módní diskotéce. Poznal jsem tenkrát dívku, které záleželo na opravdovém svazku. Napadlo mi, že budu konečně moci založit rodinu, o čemž jsem vždycky snil. Dívka mě prosila, abych skončil s nočním životem a příležitostnými výdělky. Nabídl mi místo v jejich rodinné firmě. Pomys-

Juan

lel jsem si, že díky nové práci budu moci svou novou rodinu finančně zabezpečit, a to se přece od opravdového chlapa žádá. Měl jsem šanci, že když skončím s nelegálními záležitostmi a nočním životem, začne konečně lepší období mého života.

Vzpouza proti utrpení

Bohužel, asi za dva měsíce poté, co jsem podepsal pracovní smlouvu, jsem měl moc ošklivou autohavárii a dva roky jsem ležel v nemocnici. Doktor mi museli amputovat ruku... Byl to pro mne šok! Když jsem scházel do nemocniční kaple a viděl Ježíše visícího na kříži, v duchu jsem pronesl: „Jsi špatný Bůh, protože jsi ukřižoval svého Syna, i když tě ve všem poslechl. A mně teď děláš to samé! Chtěl jsem začít dobrý život, a ty mi za to takto odplácíš? Tak teď to udělám přesně opačně!“ Aby toho nebylo málo, když mě pustili z nemocnice, zjistilo se, že dohoda, kterou se mnou uzavřela rodinná firma mé dívky, nebyla v pořádku! Podepsal jsem bezcenný papír, který mi nezabezpečoval sociální ani zdravotní pojištění. Když jsem o tom řekl své dívce, popřela to. To už na mne bylo trochu moc! Byl jsem úplně zničený – fyzicky i psychicky. Cítil jsem se podvedený...

Měl jsem nějakých 22 let, byl jsem na dně, životem absolutně zničený. Nedomákal jsem pochopit, proč mě to všechno muselo potkat. Chtěl jsem přece udělat něco dobrého: skoncovat s nočním životem, s drogami, založit si rodinu, mít skutečnou, pořádnou práci. A co jsem z toho měl? Havárku, přišel jsem o ruku, pocit naprosté osamělosti... Znovu se mi vrátily myšlenky z nemocniční kaple, tentokrát důrazněji. Přišlo mi do hlavy, že když jsem se dřív snažil být dobrý a skončilo to pro mne špatně, tak jestli teď budu postupovat špatně, budu na tom možná líp...

Ve viru zla

S tímto rozhodnutím jsem se vrátil do Madridu, ke starým známým. Stal jsem se specialistou v obchodování s drogami. Brzo mě to pohltilo, protože na prodeji drog bylo možné dobře vydělávat, mít úspěch, získat uznání. Cítil jsem se „silnější“. Nasazoval jsem si masku tvrdého chlápka, za kterou jsem se snažil skrýt to, co se mi stalo po havárii: ukryt člověka, který v jediné chvíli ztratil zdraví i přátele. Můj život

se rozsypal, ale pýcha mi přikazovala za každou cenu jít dál a dělat, že se přece nic nestalo. Propadal jsem se stále hlouběji...

Zhruba ve stejné době vstoupil jeden z mých bratrů do společenství Cenacolo. Abych se s ním mohl vidět, jezdil jsem občas na setkání s matkou Elvírou. Viděl jsem, že se tam můj bratr cítí dobře, že ožil. Pokaždé se ptal, kdy přijedu a strávím nějaký čas ve společenství. Já jsem ho tehdy odbyval, říkal jsem, že nemusím, že přece drogy neberu každý den. Nedokázal jsem pochopit, že ve skutečnosti byla mým problémem vnitřní prázdnota, kterou jsem se snažil naplnit pomocí drog. Jednoho dne mi moje matka, která pracovala na zemském soudu, sdělila informace od svých kamarádů z tajné policejní jednotky, že pokud neodjedu ze Španělska, budou mě muset sebrat. Pochopil jsem, že teď už budu muset zcela určitě něco ve svém životě změnit. Vzpomněl jsem si na pozvání do Cenacola. Rozhodl jsem se toho využít a tak znovu utéct ze země – od problémů, do kterých jsem se zase dostal.

Velký útěk

Když jsem se ocitl v Cenacolu v Miláně, bylo mi 31 let. Nejprve jsem vůbec nechtěl nic slyšet ani o náboženství, ani o životě ve společenství. Křičel jsem v rozčilení: „Já jsem sem přijel, abych se zbavil drog, ne abyste ze mne dělali faráře, mnicha nebo koho ještě! Nechte mě na pokoji! Já jsem nikdy nebyl věřící a nemyslete si, že začnu věřit teď, když mám zničený život!“ Naštěstí se za pomoci mého „strážného anděla“ (mladého muže, který má na starosti toho, kdo do společenství nově přišel) ve mně něco pomalu měnilo. Říkal mi to, co mi nikdo jiný neměl odvahu povědět: že jsem vnitřně neuspokojený, že řadu věcí dělám špatně, že jsem líný... Jeho slova mě ranila, ale nemohl jsem se nijak bránit, protože to byla pravda – smutná pravda o mně, kterou jsem nechtěl znát! Teprve když mi to došlo, začala moje opravdová cesta ve společenství. Začal jsem se modlit růženec. Zpočátku jsem si myslel, že se mi během modlitby zjeví Panna Maria nebo Pán Ježíš, ale nic takového se nestalo. Modlitba mi však dávala obrovský pokoj srdce, pokoj, jaký jsem nikdy dřív nepocítoval.

Z Milána mě poslali do hor poblíž Turína. Celé dny jsme tam pracovali v lese při

těžbě dřeva. Práce byla těžká. Znovu jsem se cítil fyzicky silný a díky modlitbě po nějakém čase přišla i síla duchovní. Zasluhu na tom měl „Malý Polák“. Tak jsme mu říkali, protože jsme všichni byli vytáhlí chlapi, a on jediný byl drobné postavy a měl velmi jemný hlas. Před velikonočním postem mi pověděl tím svým hláskem: „Juane, dnes začneme být opravdovými přáteli.“ – „Co tím myslíš? Jakými opravdovými přáteli?“ zeptal jsem se zaskočený. – „Začneme se společným odříkáním a nebudeme po celou postní dobu jíst chleba.“ – „Copak to nestačí, že vstáváme každý den v šest ráno a makáme celý den zadarmo, žádná televize, cigarety ani holky, a ty ještě chceš, abychom se odřekli chleba?“ Měl jsem ho moc rád a nechtěl jsem mu odporovat, ale odkud vzal takový šílený nápad? A on, když viděl moje zděšení, dodal: „Viš, celkem vzato, můžeme udělat ještě něco navíc.“ – „Jak to? Ještě něco navíc?“ – „Jo, ještě víc! Můžeme každý den vstát v postní době ve dvě v noci, jít do kaple a tam se spolu modlit.“ – „Copak toho neděláme dost přes den, abychom se ještě museli uprostřed noci probouzet?! Nevím, jestli to zvládnou. Viš, že tě mám rád, ale teď už jsi to trochu přehnal...“ – „Jestli nechceš, Juane, tak dobře, ale mohli bychom se modlit za někoho, koho jsi moc zranil, kdo ti leží na srdci, aby ses konečně zbavil té zátky...“ Náhle se mi před očima objevila má matka a to všechno, co vytrpěla kvůli mně a mým bratrům. Představil jsem si, co musela pocítovat, když jí přátelé ze soudu řekli, že mě viděli s ozbrojenými strážci a dealery, že mají důkazy... Dřív, omámen drogami, jsem si z toho nic nedělal, ale teď to na mne dolehlo velmi silně. Dostal jsem ze sebe jenom: „Už nic neříkej! Takže zítra přesně ve dvě.“

Super-Juan

Pracovali jsme denně asi deset hodin, nosili jsme kmeny – a já jsem nosil ty největší! Byl jsem ve skvělé tělesné kondici. Chtěl jsem předvést, že můžu všechno, že jsem super-Juan. Nadýmal jsem se pýchou. Ale když jsem měl ve dvě v noci vstávat, to jsem přestával být super-Juanem... Bolelo mě doslova celé tělo. Stálo mě to strašně moc, vstávat uprostřed noci a jít pěkně do kaple, která byla za hlavní budovou, asi tisíc metrů výš. Na dvoře byla strašlivá zima; šli jsme s „Malým Po-

lákem“ neprodyšně zabalení do šálů, v perových bundách, a v kapli jsme se doslova nacpali na radiátor. Jediné, co jsem si pamatoval, když jsem se ráno v šest znovu probouzel a přemítal, jestli jsem byl na adoraci, byl ohromný pokoj srdce. Nemyslel jsem tehdy na náročnou cestu do kaple ani na ostrý chlad. Pocítoval jsem pouze vnitřní pokoj. Díky tomu jsem věděl, že jsem zcela jistě byl na adoraci. Ne vždy byla něčím příjemným. Často se mi během modlitby připomínaly všechny špatné věci, které jsem udělal. Když jsem se později vracel do lůžka, nemohl jsem až do rána usnout. Nedokázal jsem to ještě všechno odevzdat Ježíši, důvěřovat mu. Dusil jsem v sobě celé to zlo a nebyl jsem sám schopný poradit si s jeho tíží. Časem ale – díky adoracím – jsem se pomalu učil otvírat se milosti Pána Ježíše a dělit se s ním o svoji těžkou minulost.

Funguje to?

Za šest měsíců jsem se musel vrátit do Španělska kvůli výměně protézy ruky. Během vyřizování formalit jsem se zastavil ve francouzském domě Cenacolo v Lurdech (ve Španělsku jsme žádný neměli). Když mě chlapík odpovědný za ten dům uviděl stát na prahu, vypadal velmi rozrušeně. Když viděl mou nedůvěru, řekl mi, že zná mého bratra Carllose. Ten že ho budil každý den ve dvě v noci, aby se spolu za mne modlili, protože měl o mne velkou starost. Ten chlapík pochopil, že jejich modlitba byla vyslyšena. Poprosil jsem ho tehdy, abychom se v tom případě začali modlit za mého druhého bratra, Antonia, který už 25 let bojoval s alkoholismem. Chtěl jsem si ověřit, jestli to skutečně funguje. Postili jsme se také ve středu a v pátek o chlebě a o vodě, tak jak o to prosí Panna Maria v Medžugorje. Já jsem navíc skončil s jedinou ve společenství dostupnou příjemností – po jídání sladkostí. Po dvou letech jsem došel k závěru, že zřejmě Pán nechce, aby Antonio přijel do společenství. Ale poněvadž jsem se kvůli odříkání, které jsem si předsevzal, cítil silnější a určité věci jsem viděl jasněji, rozhodl jsem se pokračovat dál.

To nejsou prázdniny...

Naprostu nečekaně mě po třech letech požádal představený společenství, abych zašel na zastávku pro svého bra-

tra. Byl jsem překvapen, poněvadž jsem mu celou tu dobu nevolal. Snažil jsem se mu vysvětlit, že komunita Cenacolo není nějaký prázdninový pobyt na vesnici, že vstáváme ráno v šest, modlíme se různě a pak jdeme do práce... Nedokázal jsem si představit Antonia, že by dělal takové věci. Ale zůstal a já jsem mu dělal „strážného anděla“. Byl jsem mu oporou v nejtěžších chvílích. Díky tomu jsem se přesvědčil, jak moc je možné milovat vlastního bratra. Milovat ho v utrpení, když se cítíš strašně a měl záchvaty abstinence, když sváděl duchovní zápas a říkal, že nevěří, že se nemůže modlit, že to není nic pro něho. Opakoval jsem mu tenkrát, že když už je tady, zcela určitě to má nějaký význam. Nakonec v Lurdech zůstal sedm let. Protože jsem věděl, že v mojí zemi je spousta mladých lidí ztracených, začal jsem se modlit za to, aby ve Španělsku vznikl dům Cenacolo. Aby byla otevřena komunita Cenacolo, nestačí jenom podat žádost a počkat dva měsíce na její vyřízení... Záleží to jenom na vůli Boží. Lidé se často ptají, kolik pobyt ve společenství stojí, a matka Elvíra, zakladatelka komunity Cenacolo, neustále opakuje: „Naprostě všichni rodiče by byli ochotni zaplatit nám nějakou stanovenou částku, zvláště v situaci, kdy už ztratili všechnu naději. Nabízejí nám peníze, ale my neustále odpovídáme, že za životy jejich dětí není možné platit penězi, že ony jich měly příliš mnoho, a to je vlastně potopilo. Místo peněz čekáme spolupráci, víru vyjadřovanou v každodenním životě, v životních rozhodnutích. Když rodiny poznáme blíž, ukazuje se, že nejenom chlapci potřebují pomoc. Že synova závislost byla prohrou celé rodiny a že ho můžeme zachránit jenom tehdy, když se změní také jeho rodiče.“

**„Copak jich nebylo uzdravených deset?“
(Lk 17,17)**

Za nějakou dobu jsem ztratil naději, že bude ve Španělsku otevřen dům, a rozhodl jsem se společenství opustit, ale nežilo se mi dobře s takovým rozhodnutím. Pokračoval jsem tedy v modlitbách a jedné noci, když jsem četl evangelium, jsem přišel na úryvek o deseti malomocných, kteří byli uzdraveni cestou ke svatyni. Pouze jeden, který to postřehl, se vrátil, aby Ježísovi poděkoval. Ostatní odešli... I já jsem se

Kaple v domě komunity Cenacolo

tak cítil, jako bych chtěl odejít beze slova. Uvědomil jsem si, že během těch posledních čtyř let jsem ani jednou Bohu nepoděkoval za milost, že mohu žít v této komunitě a růst ve víře. Nedělal jsem nic, nic ze sebe jsem nedával. Myslel jsem jenom na svoji práci, na své auto, na svoji holku... Stále jen já a já. Zase to stejné sobectví! Všechno jsem promyslel a rozhodl se, že se vzdám svých životních plánů a představ, které jsem nevědomky choval po ta poslední léta. Zůstal jsem ve společenství a věnoval se Španělům, kteří k nám přijížděli. O něco později jsme ve Španělsku otevřeli dva domy. Já jsem se, po sedmi letech života ve společenství, vrátil do Madridu. Pracuji profesionálně, a když mám možnost, pomáhám druhým, protože díky tomu cítím, že můj život má smysl.

Cenacolo – škola víry a odpuštění

Nejdůležitější, co jsem se naučil ve „škole Cenacolo“, je odpouštět a prosit o odpuštění. Odpouštět na kolenou před Nejsvětější svátostí. Modlit se za ty, kteří mě zranili, a přát jim dobro. Modlitba je jediná cesta k uzdravení. Pochopil jsem, že navzdory bolesti nemohu za zlo odplácet zlem, protože by zasáhlo mě samotného. Přece když já sám mockrát dělám chyby, tak se to druhému člověku může také přihodit. A když čekám odpuštění, musím sám odpouštět: bližnímu i sobě samému. Teprve když jsem toto pochopil, mohl jsem začít pomáhat druhým, stát se „strážným andělem“ nově přicházejících chlapců. Uvědomoval jsem si, že když pomáhám, nemůžu se vyvyšovat, je třeba se postavit na místo uvedeného člověka. Díky mým zážitkům mi bylo lehčeji,

mohl jsem říct: – Procházel jsem tím samým, vím, co cítíš. Můžeš se z toho dostat a být šťastný, mně se to podařilo. Život, a zvláště život víry není jednoduchý, ale může se to podařit. Není lehké vyléčit rány, a některé se nezahojí do konce života, ale dá se s tím žít! Nejdůležitější je to, že zmrtevýchvstalý Ježíš nás miluje a je vždycky s námi. Jestliže vzniká taková potřeba, můžeme vždycky jít za Ježíšem, vyzpovídat se a dostat odpuštění všech svých hříchů. Nemusíme zůstat v otroctví sil zla a zadržovat v sobě hříchy, které nás zotročují a ničí. –

Tři dny a tři noci

Matka Elvíra nám předala následující „zlaté pravidlo“ působení v problémových situacích:

„Když se s někým pohádáš, nechod za ním hned druhý den, abys mu objasnil svoje mínění. Než to uděláš, modli se tři dny a tři noci, abys měl pokoj v srdci, až za ním půjdeš. Jestliže i po té době pořád nemáš pokoj, pokračuj v modlitbě tak dlouho, až ho dostaneš. Protože když k němu půjdeš a nebudeš mít v srdci pokoj, bude ta rozmluva jenom vyléváním žalu a nepovede k ničemu dobrému, jenom prohloubí konflikt mezi vámi. Když už s ním budeš mluvit, přízněj se nejprve k vlastní chybě a popros ho, aby ti odpustil. Uvidíš, že on udělá automaticky totéž. Jenom pamatuj, že první to musíš udělat ty.“

Další věc, kterou se ve společenství učíme, je pokora. Začíná od vykonávání příkazů: dělání toho, co nám ukládají, konkrétním způsobem. Jde o dodržování pravidel, která v domě platí. Jestliže si myslíme, že náš způsob je lepší, můžeme navrhnout změnu, ale teprve po vykonání úkolu přesně tak, jak nás o to poprosili. Láska k bližnímu se projevuje v maličkostech. Týká se to například nočního vstávání k modlitbě. Zda budíme v rozruchu a hluku všechny ostatní – nebo zda to děláme potichu, abychom druhým dovolili klidně spát? Zda někomu křičíme do ucha – nebo se ptáme potichu: „Chceš jít se mnou?“ Takto se učíme to nejdůležitější: že život víry se vlastně projevuje v naší každodennosti.

*Do polštiny přeložila a zpracovala
Agnieszka Kańdula
Z Miłujcie sie! 3/2015 přeložila -vv-*

Pondělí 11. 1. 2016

6:05 Zhora dané: Vendelín Baláz 6:15 Přejeme si...
6:35 Buon giorno s Františkem 7:35 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 8:05 Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek 9:05 Most milosrdenství 9:35 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov 9:55 Cenacolo, post scriptum 10:05 Hudební magazín Mezi pražci 10:45 BET LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Cyril Vasif – vatikánský tajemník Kongregace pro východní církve 11:00 Drslavice 11:10 Krajané z Gerniku 11:45 Bible pro nejmenší: Josefovi bratři 11:50 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Marien na Dostavníku 2012 13:10 První hodina 13:40 Ars Vaticana (25. díl) 13:50 Loreto 14:10 VideoJournal české vědy 14:25 Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa 14:45 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Umění a mystika 16:00 V souvislostech (123. díl) 16:20 Dana & Přátelé (10. díl): David Vogel 16:50 Putování modrou planetou: Venezuela 17:30 Polabský lužní les 17:45 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 18:10 Salesiánský magazín [P] 18:25 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš 18:35 Terra Santa News: 6. 1. 2016 18:55 Vatican magazine (844. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:25 Přejeme si... 20:00 Na druhý pohled: 4. díl [L] 21:35 ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) [P] 21:50 Noční univerzita: Prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M. – Vzdělanost, školství a česká společnost 23:05 Vatican magazine (844. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:40 Kulatý stůl – Bible – jak ji číst? 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 1. 2016

6:05 Čtvero ročních dob – Antonio Vivaldi 7:10 Poselství svatých: Svatý Petr 7:25 Pod lampou: Je Slovensko unesený stát? 9:25 V souvislostech (123. díl) 9:45 Poezia v obrazy – Lubomír Rapoš 10:00 Muzikanti, hrajte 10:30 Noční univerzita: Prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M. – Vzdělanost, školství a česká společnost 11:45 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 11:50 Bible pro nejmenší: Mojžiš 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Vatican magazine (844. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:50 Ars Vaticana (26. díl) 13:00 Na druhé straně zdi 13:35 Hudební magazín Mezi pražci 14:15 Z Nurse in Sampor 14:25 Kulatý stůl – Bible – jak ji číst? 16:00 Přejeme si... 16:20 BET LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Cyril Vasif – vatikánský tajemník Kongregace pro východní církve 16:35 Podobenství (13. díl): Fikovník, 2. díl 17:05 Cesta k andělům (99. díl): Stanislav Novotný 18:00 Noeland (14. díl) 18:25 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš – podivný oheň 18:35 Animované biblické příběhy: Šalomoun 19:05 VideoJournal české vědy 19:20 Cenacolo, post scriptum 19:30 Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2016 [P] 20:00 Stíny barbarské noci [P] 20:40 Přejeme si... 21:05 Jak potkávat svět s Petrem Šumníkem 22:30 Post Scriptum 22:40 Staňte se soli 23:20 Terra Santa News: 6. 1. 2016 23:40 Můj Bůh a Walter: Mše I. 0:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2016 0:25 Kalvária Nitrianské Pravno 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 1. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2016 6:25 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Umění a mystika 7:35 Vatican magazine (844. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:10 Jak potkávat svět s Petrem Šumníkem 9:30 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 9:40 Ars Vaticana (25. díl) 9:50 Generální audience [L] 11:05 Polabský lužní les 11:20 Harfa Noemova 11:45 Bible pro nejmenší: Mojžiš – podivný oheň 11:50 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 ARTBITR –

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Kulturní magazín (10. díl) 13:00 Na druhý pohled: 4. díl 14:35 Hlubinami vesmíru 15:15 Salesiánský magazín 15:30 Poselství svatých: Svatý Petr 15:40 Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2016 16:05 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 16:25 Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů 18:00 Můj Bůh a Walter: Mše II. 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš před faraonem 18:35 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 18:40 Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe 19:30 Terra Santa News: 13. 1. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze 21:20 Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta [P] 22:25 Generální audience Svatého otce 22:55 Charita Vsetín 23:15 Pan profesor 23:35 Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa 0:00 Živě s biskupem: biskup Vlastimil Kročil 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 1. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Venezuela 6:40 BET LECHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze 6:55 VideoJournal české vědy 7:10 Na druhé straně zdi 7:40 Podobenství (13. díl): Fikovník, 2. díl 8:10 Odkaz vysočanských předků 8:20 Cvrlikání (42. díl): Pozdní sběr 9:25 Momentka z ostrova krásy: Korsika 9:35 Terra Santa News: 13. 1. 2016 10:00 Kulatý stůl – Bible – jak ji číst? 11:35 Cenacolo, post scriptum 11:45 Bible pro nejmenší: Mojžiš před faraonem 11:50 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Čtvero ročních dob – Antonio Vivaldi 13:20 Polabský lužní les 13:40 Generální audience Svatého otce 14:10 Muzikanti, hrajte 14:40 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 15:00 Guyanská Diana 15:25 Dům ze skla? (7. díl): S biskupem Václavem Malým 16:30 Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2016 16:50 Hudební magazín Mezi pražci 17:35 Ars Vaticana (26. díl) 17:45 Poselství svatých: Svatý Petr 18:00 Animované biblické příběhy: Šalomoun 18:25 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 18:30 Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila 18:40 Cesta k andělům (99. díl): Stanislav Novotný 19:30 Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2016 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (110. díl): „Když se řekne skanzen...“ 21:20 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter ve Westvieten, Belgie 22:00 Post Scriptum 22:10 Pod lampou [P] 0:15 Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2016 0:35 Vatican magazine (844. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 1. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2016 6:25 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 6:45 Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa 7:05 Až na konec světa 8:10 O starých Starých Hamrech 8:55 Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) 10:10 Na druhý pohled: 4. díl 11:40 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 11:45 Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Ars Vaticana (26. díl) 12:55 BET LECHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – špa-

nělský augustinián v Praze 13:10 Polabský lužní les 13:30 Marien na Dostavníku 2012 13:55 První hodina 14:20 Buon giorno s Františkem 15:20 Putování modrou planetou: Venezuela 16:00 Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2016 16:20 Harfa Noemova 16:45 Stíny barbarské noci 17:25 Umění sklářských mistrů 18:00 Srdce pro bezmocné 18:25 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 18:30 Bible pro nejmenší: Desatero přikázání 18:40 Můj Bůh a Walter: Mše II. 19:15 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter ve Westvieten, Belgie 20:00 Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy [L] 21:30 Salesiánský magazín 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) 22:00 Cesta k andělům (99. díl): Stanislav Novotný 22:50 Až na konec světa 23:50 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 0:20 Hudební magazín Mezi pražci 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 1. 2016

6:05 Polabský lužní les 6:20 Poslány sloužit 6:50 Pro vita mundi (116. díl): Václav Hudeček 7:45 Podobenství (13. díl): Fikovník, 2. díl 8:15 BET LECHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze 8:35 Noeland (14. díl) 9:00 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 9:05 Animované biblické příběhy: Šalomoun 9:35 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 9:55 Můj Bůh a Walter: Mše II. 10:25 Poselství svatých: Svatý Petr 10:35 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 10:45 VideoJournal české vědy 11:00 Kalvária Nitrianské Pravno 11:35 Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2016 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 Post Scriptum [P] 12:20 Pod lampou 14:25 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (110. díl): „Když se řekne skanzen...“ 15:45 Terra Santa News: 13. 1. 2016 16:10 Hlubinami vesmíru 16:50 Cenacolo, post scriptum 17:00 Vatican magazine (844. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:30 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 18:00 Muzikanti, hrajte 18:30 Bible pro nejmenší: Desatero přikázání 18:35 Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat 18:40 Stíny barbarské noci 19:20 Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše 19:30 V souvislostech (124. díl) [P] 20:00 Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková 20:50 Harfa Noemova [P] 21:15 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 22:10 Post Scriptum 22:20 V pohorách po horách – Kriván 22:35 Dvanáct rwandských mučednic 22:50 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Umění a mystika 0:05 Marien na Dostavníku 2012 0:30 Na druhé straně zdi 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 1. 2016

6:15 ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) 6:25 Ars Vaticana (26. díl) 6:35 Podobenství (13. díl): Fikovník, 2. díl 7:10 Polabský lužní les 7:25 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (110. díl): „Když se řekne skanzen...“ 8:45 Dar z Medžugorje 9:10 Putování modrou planetou: Venezuela 10:00 Mše svatá z kostela sv. Anny: Slavkov u Opavy [L] 11:15 Hudební magazín Mezi pražci 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (124. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:25 Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková 14:15 Muzikanti, hrajte [P] 14:45 Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta 15:50 Můj Bůh a Walter: Mše II. 16:20 Na druhý pohled: 4. díl 17:55 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi po dělal, Janošku 18:00 Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot [P] 18:30 Animované biblické příběhy: Eliáš 19:05 BET LECHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze 19:20 Poselství svatých: Ignác z Loyoly 19:30 Přejeme si... [P] 20:00 Má vlast: Cheb 21:20 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 21:45 V souvislostech (124. díl) 22:10 Stíny barbarské noci 22:50 Srdce pro bezmocné 23:15 Ars Vaticana (26. díl) 23:25 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:35 Na druhé straně zdi 0:10 Zpravodajský souhrn týdne 0:50 Historie Světových dnů mládeže 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Vědci proti genderové ideologii

V Itálii vznikl nový vědecký výbor na obranu rodiny. Za cíl si klade odhalovat pseudovědecké lži a slogany, kterými se zaštiťuje genderová ideologie. Mezi jeho členy jsou renomovaní pediatři, gynekologové, psychiatři, psychologové, pedagogové a filosofové. Mluvčím skupiny je profesor Massimo Gandolfini, neurochirurg a neuropsychiatr z univerzity v severoitalské Brescii. Jak uvedl, genderová ideologie se často odvolává na tzv. vědecká fakta, která ovšem nejsou řádně odůvodněna, anebo jsou přímo zfalšovaná. Nově ustanovený výbor je podle něho nezbytný vzhledem ke kulturním

proměnám, k nimž v posledních desetiletích došlo. Ještě před třiceti lety by nikoho nenapadlo, že si někdo bude moci vybírat svou pohlavní totožnost navzdory biologické podmíněnosti, nebo že by dítě ke svému dobrému rozvoji nepotřebovalo otce a matku. Dnes se tyto věci hlásají otevřeně, ačkoli k nim chybí jakékoli vědecké podklady. Navíc celá vědecká literatura, od počátku 20. století do dneška, mluví proti ideji tzv. homorodičovství. Přišel čas vrátit se k našim vědeckým a kulturním kořenům – zdůrazňuje profesor Gandolfini.

www.radiovaticana.cz, 31. 10. 2015

Politická korektnost umlčuje studenty na univerzitách

Na amerických univerzitách mizí svoboda slova. Vytlačuje ji diktatura politicky korektního. Znepokojující údaje na toto téma zveřejnila nedávno Univerzita v Yale, která provedla průzkum mezi svými studenty. Ukazuje se, že více než polovina z nich se setkala s ponižováním kvůli tomu, že nesdílejí názor profesora. Většina z nich se proto

chce vyhnout problémům a své názory nevyslovuje. 63 % studentů přiznává, že politická korektnost je reálný problém. Dvě třetiny respondentů dodává, že jejich univerzita je tolerantnější k liberálním názorům než ke konzervativním.

www.radiovaticana.cz, 3. 11. 2015

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. LEDNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 1.		PO 11. 1.		ÚT 12. 1.		ST 13. 1.		ČT 14. 1.		PÁ 15. 1.		SO 16. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	263	291	832	934	847	951	1277	1416	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	1035	1155	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 9. 1.																
Hymnus	261	288	265	292	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	260	286	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	230	252	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	260	287	266	293	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	260	287	266	294	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	688	777
Prosby	261	287	266	294	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	263	291	263	291	841	944	857	961	1277	1416	888	995	904	1012	689	778
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 10. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7

Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10

Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)

2. čt.: Sk 10,34-38

nebo:

1. čt.: Iz 40,1-5.9-11

Ž 104(103),1b-3a.3b-4.24-25.

27-28.29-30

Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)

2. čt.: Tit 2,11-14; 3,4-7

Ev.: Lk 3,15-16.21-22

Pondělí 11. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,1-8

Ž 116B(115),12-13.14+17.18-19

Odp.: 17a (*Přinesu ti obět díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 1,14-20

Úterý 12. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9-20

1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd

Odp.: 1a (*Mé srdce jáásá v Bohu, mém Spasiteli.*)

Ev.: Mk 1,21b-28

Středa 13. 1. – nezávazná památka sv. Hilaria

1. čt.: 1 Sam 3,1-10.19-20

Ž 40(39),2+5.7-8a.8b-9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 1,29-39

Čtvrtek 14. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 4,1-11

Ž 44(43),10-11.14-15.24-25

Odp.: 27b (*Vysvobod' nás, Pane, pro svou lásku!*)

Ev.: Mk 1,40-45

Pátek 15. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 8,4-7.10-22a

Ž 89(88),16-17.18-19

Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

Ev.: Mk 2,1-12

Sobota 16. 1. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Sam 9,1-4.17-19; 10,1a

Ž 21(20),2-3.4-5.6-7

Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mk 2,13-17

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SMRT NEMÁ POSLEDNÍ SLOVO

Simone Troisi - Cristiana Pacciniová • Z italštiny přeložila Vanda Bodová • Redakce Dagmar Kopecká • Předmluva otec Vito d'Amato • Předmluva manžela Enrico Petrillo

Chiara Corbellová Petrillová zemřela v 28 letech na rakovinu jazyka. Nevyléčitelný nádor ji lékaři objevili v pátém měsíci těhotenství, kdy se těšila na narození svého syna Francesca. Pro ni a manžela Enrika to bylo už třetí dítě, které čekali, ale první, které přežilo a narodilo se zdravé. První dvě děti zemřely krátce po narození. Je to příběh, v němž nedojde k zázraku uzdravení, ale oba manželé zažijí víc než zázrak: pokoj shůry, radost z Boží blízkosti, která rozšiřuje srdce a dodává naději uprostřed bouře. Je to příběh, který zblízka sledovali a o němž vydali svědectví jejich přátelé, rodinní příslušníci i členové církevních společenství, kteří se za ně modlili.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x189 mm, 128 stran, 219 Kč*

SMRT NENÍ ZLÁ

Anotnyj Surožskij • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Čtyři vynikající promluvy na téma smrti a křesťanské naděje v posmrtný život, které autor pronesl v ruské pravoslavné katedrále v Londýně v roce 1984. Pamatovat na smrt, připomínat si vlastní smrtelnost a pomíjivost pozemského způsobu života patřilo od nejstarších dob ke křesťanské tradici, jen poslední dobou tyto skutečnosti stále více vytěsňujeme – ke své škodě: skrze bolest ze

smrti a ztrátu blízkých se nám totiž pootevírají dveře do věčnosti. Je důležité prožívat umírání ve vztazích a ve společné modlitbě a ochotě k usmíření.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 102x165 mm, 52 stran, 79 Kč*

CD-MP3

VYCHOVAL MĚ GANGSTER

P. René-Luc • Nastudoval Igor Dostálek

Nic nenahrávalo tomu, že by se René-Luc měl někdy stát knězem. Svému povolání byl ještě na hony vzdálen i onoho podzimního večera v listopadu roku 1979, kdy byl svědkem toho, jak se mu nevlastní otec uprostřed ulice zastřelil, právě ho propustili z vězení. Tento traumatický zážitek navazuje na léta bouřlivého dětství. René-Luc, který vlastního otce nepoznal, se rychle stává mladistvým zločincem – navzdory lásce své matky, která se ze všech sil snaží obstarat pět dětí. Cesta z kopce se zarazí až tehdy, když se René-Luc setká s kazatelem Nickym Cruzem, bývalým vůdcem newyorského gangu Portorikánců. Vyslechne jeho svědectví o setkání s Kristem a zasáhne ho Boží milost, takže se rozhodne změnit svůj život a odevzdat ho Bohu. Setkává se s hnutím charismatické obnovy a postupně je získán pro novou evangelizaci: spolu s otcem Danielem Angem a dalšími jede povzbuzovat křesťany do válkou zmítaného Libanonu, svědčí o své víře před tisíci mladými a stává se duchovním synem Jana Pavla II. Roku 1994 je vysvěcen na kněze. Hledá a nalézá i svého fyzického otce. Jeho životní příběh zachycuje kniha *Vychoval mě gangster*, která je namluvena na CD ve formátu MP3.

*Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.
1x CD-MP3, 6 hodin 13 minut, 149 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskna nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrace: značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopouští církevní autorita nevyjadřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřizujeme konečnému sudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.